

ČAJ

Pro chvíle pohody

ZÁŘÍ 2021

Časopis Autorů Jičínska

**Básníci už jsou takoví
Rádi si hrají s jazykem A se slovy
A nenápadným dotykem
Nezodpovědně napoví
Znáte je, už jsou takoví**

Ladislav VONDRÁK

180

Vážení čtenáři,

prázdniny skončily,
ale zářijový ČAJ přináší zajímavé čtení pro babí léto.
Hostem je tentokrát básník a textař
Ladislav Vondrák z Havlíčkova Brodu.
Můžete se seznámit s ukázkami z jeho básnické tvorby.

Na Vysočině zůstaneme i v rozhovoru
s tamní autorkou **Martou Urbanovou**.
V trochu netradiční výpovědi se dozvíme mimo jiné, že :
„Každé ocenění je poděkování za práci.“

Domácí autory zastupuje kniha „**Polibek**“
z edice Časopisu autorů Jičínska,
ve které si můžete přečíst úryvky z děl trojice autorů.
Ilona Pluhařová, Pavel Velešovský, Václav Franc
napsali svoje texty do soutěže knihkupectví Dobrovský.
V konkurenci více než pěti set příspěvků se sice nedostali
do dvacítky vybraných pro sborník,
ale domnívám se, že si zaslouží čtenářskou pozornost.

Hezké počtení přeje

Václav

HOST ČAJe:

Ladislav Vondrák je notář, básník a textař, samozvaný strážce Středu Evropy v Havlíčkově Brodě a Poetických míst U Notáře, je členem PEN klubu, členem SVČS – oblast Vysočina, Havlíčkův Brod a Obce spisovatelů.

Bibliografie: *Když už tě zvu dál, bez obavy vstup* (1994); *Cosí tady kolem zaznělo* (1995); *Ante portas* (1996); *Mysli si, že se ti to zdá* (2000); *Neobyčejnosti lásky aneb Milostné dopisy se psát mají* (2007); *Tajnospády* (2010, včetně varianty Braillovým slepeckým písmem) a *Tajnospády+* (2017)

Písňové texty k divadelním hrám: *Pohádka z pytle*; *Nos* (Gogol-Lhotka); *Tři veteráni* (Werich); *Stopařův průvodce po galaxii* (Adams-Lhotka); *Bouřlivá jarní tání* (Kozubová); *Hlupák Danda* (Moliere-Kozubová). Písňové texty zejména pro Petra Mičolu, ASPM (Jana Spáleného), SPOLEKTIV.

Účast ve sbornících: *Tady a teď* (2003); *Šestnáct východočeských básníků*, (2008). Publikuje v bulletinu Kruh. www.stredevropy.cz

Kanál na

youtube: <https://www.youtube.com/channel/UC7dDswnomIMEfWeUbp0FKoQ/videos>

(Foto Jiří Hrbek.)

POEZIE LADISLAVA VONDRÁKA

Při milování zpívá hymnu lásky
Hymnu lásky, co má tisíc slok
Je jako hudba
Semper viva
Božského Dia dialog

Při milování tančí tango
Někdy i quickly, někdy slow
Propluje jako slovo prázdnou stránkou
Však s dokonalou noblesou

Pomiloval bych tě, až by hřmělo
Až blesky česaly by oblohu
Až volalo by tvoje tělo
Dnes opravdu už nemohu

Je ti smutno
a máš splín
Hledáš smysl
Pojď,
já ti ho vygooglím

Hledám přesnou informaci
co má ten můj papa radši

Jsem obklopený časem
jako ostrov mořem slané vody
Na srdcetřasu poezie
nedá se po vlnách
snad jenom do hospody

Veselé kopy right

Jsi k lásce
Taky k světu
A tak tu plácám na tvou holou
Větu

Básníci už jsou takoví
Rádi si hrají s jazykem A se slovy
A nenápadným dotykem
Nezodpovědně napoví
Znáte je, už jsou takoví

Probud' tu jemnou fantazii
Veď moji ruku po papíře
Otevři oči a už žiji
Jak tiše nenasytné zvíře

Po pergamenu tvojí kůže
Veď moji ruku srstí času
Trnovou cestou prostou růže
a písni zcela bez sou-hlasu

Probud' mé touhy neurčité
Veď moji ruku stíny mysli
Na mojí míru bez švů šité
prajednoduché mnohosmysly

Sklid' moje srdce, než mi zplání
a vlož má slova do příběhů
nevinobraní beze lhaní
a něhy kdeže loňských sněhů

Lžu, že bych ti chtěl napsat píseň
ale ve skutečnosti Tě chci pohladit
Věřím totiž v reinkarna cit

Nemůžu popadnou tvůj dech
Trénuju vleže na zádech
jak zahrát své poslední tóny
Naštěstí ještě není spěch
Ještě mi hoří lampióny

A další divnou myšlenku
už chytám pevně za střenku
a mířím přesně do neznáma
svou šeroslepou panenku
zostřenou do piána

Možná jen zbývá
unavený hlas
Snad ale cit a sluch
A taky ještě čas

Jako ten cirkusovej kůň
co ožívá vstříc divákům
a poté nenápadně padá
a taky věří zázrakům
ale už o nich nevykládá

Myšlenky na kost obrané
na dané i ty zadané
I na tu, která zrovna kývá
Zbaví mě strachu z neznámé
která se neusmívá

Stýská se mi po blízkosti
Mám touhu jako vlčák hlad
A všude cizí kosti

Má cigareta, na níž zůstal otisk rtěnky
zápalka a útržek od vstupenky
a moje srdce zatracené
zase mi všechno připomene

Bluesové piano ve vedlejším bytě
Ta klopýtavá slova, že pořád ještě chci tě
a věty, co znám do písmene
a mě se všechno připomene

Březnový vítr nutí moje srdce k tanci
Telefon zvoní, ale nemá šanci
Piano tak trochu rozladěné
zase mi všechno připomene

Úsměvy, verše a mé liché prosby
Písnička, kterou pro nás zpíval Crosby
zavřené oči, dveře uzavřené
a mě se všechno připomene

Vůně růží a úsměv staré paní
složitě ticho k rozestlání
a pramen vlasů do prstene
zase mi všechno připomene

Ozvěna vrací tóny tvého hlasu
Hluboký bzukot kontrabasů
a oči lehce rozostřené
a mě se všechno připomene

Venku se drolí tma a nadoslech jsou ticha
jen někdo pro někoho přerývaně dýchá
a okno dechem orosené
zase mi všechno připomene

Tisíc
věcí
pošetilých

a v každé je tvůj stín
Tak nebuďte mě, já totiž sním

Někam se poztrácela slova z vět
Slůvko po slůvku
Možná se rozpustila v alkoholu
Mlčíme sami spolu
Každý na svém ostrůvku
Ztracených let

Líbám tě popíchaně,
Růženko chceš?
Beru tě do své dlaně.
než trny obrosteš

Život je boj
a pokud se na to chceš podívat z opačného úhlu
život je (starý dobrý) job
To jsou zvěsti

Utratil jsem nebo rozměnil
a pořád utrácím
pár spoluchvil
A zase nemám s kým

Tak jsem to prošvih, počítám
Je to v pasti
Ne - chyba lásky
Uváz jsem v ní sám

Ti vrazi velkých lásek
Manželé, matky, taky děti
Pak domácnost a práce a zas práce
Ach, zlatí Montekové, zlatí Kapuleti

Mokrá záda,
černo v mysli,
a v očích
střelnej prach
Můj dědičnej strach
je uhel a nach

Odchází myšlenky
a známé tváře
záplatu tmavé
už mi neodpářeš
Můj dědičnej strach
je uhel a nach

„Každé ocenění je poděkování za práci.“

ROZHOVOR - MARTA URBANOVÁ

Paní Martu Urbanovou jsem poznal jako členku Střediska východočeských spisovatelů. Je autorkou celé řady knih a sbírek, prozaička, básnířka, autorka literatury pro děti. Sama sebe charakterizuje na webu (www.martaurba.cz):

Marta Urbanová - narozená v Malči u Chotěboře v minulém století, posledního února ve znamení ryb, roku 1939. Němá klidná rybička proplouvala svým dětstvím na statku svého otce. To po něm zdělila geny k psanému slovu. Po

studiu odešla pracovat do Prahy, do města, které jí lákalo svým teplem. Po deseti letech se vrátila na Vysočinu. Od poloviny sedmdesátých let publikuje v tomto drsném, avšak krásném kraji. Je členkou Obce spisovatelů a Východočeského střediska Obce spisovatelů v Pardubicích. Byla zařazena do Who is who, Verlag für... (v České republice).

- Paní Marto, píšete, že po vašem otci jste zdělila geny k psanému slovu. Byl váš otec písmák v tom nejlepší smyslu? Psal si kroniku nebo dokonce uveřejňoval svoji tvorbu?

Můj otec psal kroniku rodu od mladých let, v které pokračuji i já. Je zajímavé se dovědět, jaký byl pro hospodáře těžký život. Kolik museli po válce odvádět dodávek, že na hospodářství moc nezbylo.

- Kdy vy sama jste udělala první literární pokusy? Byly to básně nebo próza?

Já jsem psala hned, jak jsem se naučila psát. Myslím, že to byla poezie.

- Kdy poprvé jste oficiálně uveřejnila svůj text v novinách či knize? Své první texty jsem zveřejňovala v krajských novinách a posléze v časopisech.

- Byla jste v dětství vášnivou čtenářkou? Který autor vás inspiroval a vracíte se k němu po celý život?

Lituji, že jsem si nezapisovala knihy, které jsem přečetla. Každá kniha chce svůj věk. Jiná vás zaujme ve dvaceti a jiná v padesáti. Některou jako by prožíváte a u některé i pláčete.

- Jste členkou profesních organizací jako Obec spisovatelů či Středisko

východočeských spisovatelů. Co vám členství přináší? V čem vidíte smysl sdružování?

Členství mi přináší kamarádství. Já jsem si v Pardubicích dobře rozuměla s Petrem Chvojkou, jehož poezii stále mám v srdci. Viz ukázka z jeho tvorby.

Na louce tráva chtěla spát.

Byla noc hry a vůně.

*Zvon tmy pak nešel rozhoupat,
ale duněl.*

A jsou i jiní, např. poezie Petra Musílka, detektivky Milana Duška.

- Jak moc je pro vás inspirativní rodná Vysočina?

V tomto časopise se prezentuji jako básnířka Vysočiny, konkrétně z malého města Chotěboře, které se vyznačuje poetickou říčkou Doubravkou. Ta kolem města protéká a nabrala na sebe řadu pověstí. A zároveň je význačná Dolním mlýnem, rodištěm Ignáta Hermanna. Pověsti Železných hor jsem vydala v Literární čajovně Veroniky Reynkové v Havl.brodě v r. 2007. A naše město vloni vydalo knihu šesti chotěbořských básníků: Dnes ještě nezapadá slunce nad Železnými horami.

- Víím, že jste delší čas pobývala v Austrálii. Co vás k protinožcům přivedlo? Jak se vám tam líbilo a napsala jste o tomto pobytu nějaké ty

„postřehy z cest?“

Vypravila jsem se do Sydney se skorovnučkou. Jely jsme na vlastní pěst. Byl to můj na stáří nejkrásnější úsek života. Je pozoruhodné, jakou krásu tam bývalí trestanci vybudovali. Asiati jsou usměvaví a srdeční lidé. Jdete po ulici a každý se na vás usmívá, dává vám přednost. I když ho předbíháte.

Hodina Kozoroha - úryvek povídky

Noc se převalovala v dusných pokrývkách, město pod ní funělo, hučelo, město, jemuž není vlastní klid ani spánek. Město nespavec, město náměsíčník. Auta, lidé v ulicích, vertikály světelných reklam, život přeléváný horkou krví do lůna noci jak ve spojených nádobách. Okna mrakodrapů, ta dokořán neschopná pozřít horkost noci a ostatní v područí klimatizace. Letadla přistávají i v noci a vlaky na Central Station, kopírují své tratě nočních směn. Parky ponořené v listoví stromů skrývají nebeské ptactvo i bezdomovce v jejich monotónních snech. Noc města pomalu vychládá po rozpáleném dni. Sem tam do ní vtrhne závan větru nesoucí od moře slanou příchut'. Dává tušit nekonečnou dálku vod přelévajících se u břehů. Malých ferrys držících se přistavů i obřích lodí připravených na zaoceánské plavby. Město má navrch, všechno zapadá do jeho soukolí a ten kdo se právě vklínil do jeho koleček, byť k smrti unavený, nemá na spánek ani pomyšlení. Všechny jeho nervy jsou ve střehu a napjaté tím soukolím k

prasknutí.

Jednou z nich je Izabela, žena bdící na úzké železné posteli, která sem vpadla, hnána svými sny až přes polovinu světa. Spánek je daleko, nepřichází a ona nevidí nic než světla noci probleskující škvírami žaluzie jednoho jediného okna. Z odvrácené strany zeměkoule ji sny dohnaly až sem, aby se ocitla v této síti soukolí, na tomto lůžku. V přetopeném Sydney. čeká, že přečká noc, první noc, aby vpadla z tohoto hostelu do slušnějšího bytu. Má představu něčeho solidního v centru města, nejlépe v některém z mrakodrapů s typickými bazény a vířivkami uvnitř domu. Večer v této ubytovně je k nepřekání. Hučící kotel, mraveniště či speciální lahůdka naservírovaná mladým, než se někde uchytí a začnou skutečný život.

U mých nohou klovajív ibisové ve stínu velikánů botanické zahrady. Předemnou záliv Farm Cove s klenotem architekta Utzona. Sedím u zbytku zdi, která rozdělovala trestanecké území od ctihodných občanů.

Vzpomenu prvního českého usedlíka Marka Bluchera, narozeného v Praze 1801.

Během putování Evropou se dostal do Anglie, kde ukradl laces – obyčejné tkaničky.

Že by nikde nebyl kus provázku k mání, to je věru k uzoufání. Měl to štěstí, že nedostal za kousek provázku provaz, ale odsoudili ho k sedmiletému žaláři, tudíž k deportaci do Austrálie. Jaká asi byla pro něj cena toho lupu, že mu stála za chalupu.

Dnes už nikdo nežije z těch, koho přivázely lodě s pláčem po domově.

Zakořenili zde v trestaneckém území, dělicí zeď časem splynula se zemí.

Dnes už by se kdo z nich stěží vrátil.

Darling Harbour

V Darling Harbour na lavičce

Přejel ostrím její stín

K čemu řeči, když se zvedla

Vystřela ho k nohám mým

Hned jsem zvedl rukavici

Měl jsem možnost na dosah

Pozval jsem ji na sklenici

Do klína jí maně sáh‘

Odešla na těch svých jehlách

*Zasáhly mne hluboko
Já se tvářil, že o nic nešlo
Jen o lásku naoko*

- Dá se říct, že jste zcestovala kus světa. Kde všude jste byla?

Výpis míst by čtenářům nic neříkal. Uchvátila mě Amerika. Obzvláště San Francisco, Getty Center v Los Angeles a národní parky.

Tam na západě - úryvek

V Las Vegas v patře hotelu vzdychla: „Ivánku, co je tohle zase za nádheru?“

„Jsme v Itálii, v Benátkách.“

Po kanále přijíždí gondola. Veze pasažéry. Gondoliér zastaví loď a zpívá jako v opravdových Benátkách. Marion slyší v jeho tónech ptačí kavatinu a šum moře ztišujícího se v laguně. Když dozpívá, Ivan se odlepí od zábradlí: „Přejdeme na náměstí Marka.“

Celá skupina ho nevěřícně následuje. A skutečně. Jeden krok a octli se na náměstí, hosté večeří u kulatých stolů a u parketu podmalovávají atmosféru hudebníci. Nad hlavou čisté nebe. Marion se vidí mezi těmi hosty, na balkóně v odpoledním krátkém stínu a dotýká se jí žár prudkého slunečního světla, jež párou stíny holubů dosedající na rozpálenou dlažbu.

Přejít přes kymácející se Golden Gate Bridge v San Franciscu je dobrodružství. Marion má dojem, že závěsné lano o téměř metrovém průměru ji neudrží. Stojí opřena na píd' od Ivánka, oba mlčí.

Uprostřed četných obchůdků přístavní čtvrti Fisherman's Wharf Ivánek upozorní: „Dvacet osm let tu žebrá.“

Marion vidí dvě zelené větve a po straně miskou s drobnými. V zákrytu větví sedí stařec a bafá na lidi. Marion to ví, jde zezadu, a když i na ni vybařne, málem spadne.

„Žebráci tu jsou bohatí,“ upřesní Ivan.

„Nesejí a nesklízejí. Někde jsem četla, že žijí jak boží ptactvo.“ Za Monterey na 17-Mile Drive vyjekla: „Že někdy spatřím dům Robinsona Jefferse, to nemůže být pravda. Můj sen tak vysoko nemířil.“

Zaslechl to. Sjel do letoviska Carmel a hledal Jeffersův dům. Z vozu se ozvaly hlasy, ať se vrátí, že o nějaký básníkův dům nemají zájem. Ivan neslyšel. Jeho i její oči po něm pátraly. Poznali ho současně. On zastavil a ona vykřikla: „To je on! Jestřábí věž.“ Nikdo z vozu nevystoupil a ona přes sklo auta v extázi mačkala několik minut fotoaparát.

Ve stráních členité pobřežní silnice dominovaly pontifikální kytky a Marion

mezi nimi hledala Maskerelova hřebce, Jeffersova velkého grošáka.

- Máte nějakou veselou příhodu z cest?

Brzdíč houpaček - úryvek

Stojí uprostřed návsi přímo pod pouťovým tlampačem, patku do čela, klobouček do týla, černý svislý knír, v pravém koutku zapálené retko a jeho očím neunikne ani myš, natož nějaká ženská. I když chytá lelky a zírá do tůně oblohy, ví přesně, která si to nese kolem, to afrodisiakum, které zahlcuje jeho chřípí. A proto tenhle světem protřelý chlápek ví, v které vteřině má sáhnout na brzdu, aby se ta která houpačka dala do pohybu nebo zastavila. Aby ta, kterou má v merku do ní nastoupila, nebo ta, která právě vyprchala, šla k šípku. V očích má liščí výraz pána nad tady tou přehlídkou umolousaných vesnických babek se splihlými okvětními plátky a vdaných kyprých paniček i dosud nerozvitých poupat, on, který leccaké vůně okusil, aniž by promarnil jedinou nabízející se příležitost. Neohlížel se na to, zda mají tři mozkové závity podle pravítka nebo pět nebo žádný. On, který kus světa procestoval a zná život, on, který má v malíku veškeré erotogenní zóny a svou hladinku alkoholu v krvi pečlivě doplňuje den co den.

V jeho maringotce není místo pro lásku, jen prostorné lůžko pro jeho, jak říká on sám, perverzní tělo. Někde jsem četla: „Dát tělo je akt vzájemný. Dát srdce je akt jednostranný. Často jde o pouhý hazard. A kamikadze tohoto druhu dosud nevymřeli.“ Ale tahle slova z románů mu nic neříkají. Ani mu je žádná nepřednáší. Na to nemá čas. On je muž činu.

Kdybyste ho zblikli, kdybyste se podívali do jeho očí, vyčetli byste z nich, že většina žen mu dávala jen své tělo. S tím každá vstoupila do houpačky, létala s rozkoší nahoru a dolů a posléze vystoupila. Některá zaplatila, jiná ne a většina se ani neohlédla.

Zvlášť místní ho měli v merku a dávali si pozor na paní nadlesní. Ta zajisté platí. Zajisté. V neděli po obědě přicházela po bohu svého manžela rok co rok. Tentokrát v bílých šatech, na nichž se svíjela klubka pestrých hadů, v bílém klobouku skloněném hluboko do očí. Těch pět předešlých nocí zbičovalo její tělo tak, že se rozvilo v plné kráse a dosud se chvělo v omamné vůni.

Hudba z tlampače řvala na celou návěs. Veselé, spokojené hloučky se srocovaly u stánků, u kolotoče a všech atrakcí. Většina starších se dívala na ty dva.

- V loňském roce jste společně s Jindřichem Tošnerem a Bohumilem Ždichyncem vydala knihu „Bytost jménem láska.“ Jak kniha vznikala?

Jak je pro vás „Láska“ inspirativní?

*Někdy mi bývá smutno
Otvírám knihu poezie
Láska mlha nad lukami
Nezáleží-li na ní
Na čem tedy?*

Bytost jménem láska

Láska je přirozeným atributem lidského bytí, nesmrtelným symbolem, vše objímajícím. Naplňuje víru i naději, jež se stávají dalšími vlastnostmi lásky. Ztratíme-li lásku a víru v osobnost člověka, ztrácíme podvědomě víru v celou lidskou společnost. Naději zůstává, že náš mozek dokáže ve svém vědomí pochopit velikost, krásu a sílu lásky. Toto by mohlo být zásadním předpokladem lidského přežití. Láska potřebuje pevnou zem. Proto se sešli tři autoři – Marta Urbanová, Jindřich Tošner a Bohumil Ždichynec, aby se podělili o svou reflexi této největší lidské emoce s čtenáři předkládané knihy, každý z pohledu svých životních a profesních zkušeností.

Tanec – Marta Urbanová

*Tanec je vášně, kdepak hřích
umělecké dílo v kročejích
Hudba prolne celé tělo
v němž oltář tanci postavilo
V rytmu krouží střevíčky
Jak hbité malé lasičky
V sále hluk rázně típne knot
Argentinské tango sáhlo do svých not
Carlos Gavito na parketu čeká
zlaté střevíce Marcely Duran
nesou touhu a tanec
vesmír se propadl jak jehla do jednoho bodu
a oheň vzplál
Sotva se ti dva dotknou...
Nesmrtelné „A Evaristo Carriego“
spoutává a zastavuje dech*

Šest nocí ženu se po pláních tmy – Bohumil Ždichynec

*Sedmou noc sněží tak
že bivakuji v chýši
Na zapomenuté pláni
tvého srdce*

*a zatímco ti recituji
verše Byrona*

*uvnitř někdo jiný
dolévá ti čaj*

Tělo má hranice – Jindřich Tošner

*duše je nekonečná
jsme kruh
láska naše tečna*

-Žijeme v době „koronavirové.“ Jak jste prožila předchozí měsíce omezení, kdy jste se nemohla setkávat s literáty či čtenáři na besedách a autorských čteních?

Nemáme televizi, tak jsem tu dobu na Vysočině prožila s vnukem v pohodě. Učili jsme se na jeho maturitu.

- Závěrem bych se vrátil na vaši rodnou Vysočinu. Žijete v kraji, odkud vzešla celá řada literátů, vzpomenu Karla Havlíčka Borovského či Ignáta Herrmanna. Nebo nedávno zesnulý Petr Musílek, zakladatel Literární Vysočiny, jejíž jsem byl častým účastníkem. Proč se u vás líhne tolik skvělých autorů?

Domnívám se, že je to drsností krajiny.

Petr Musílek

MOJŽÍŠ

*Vložili chlapce do košíku
kde nejdravěji spěchal proud
Ať řeka soudí naděje i hrozby
ať vlny mohou rozhodnout*

A tak plul řekou příběh věčný

*ne jednou ale tisíckrát
Čas vždy je jinak nebezpečný
a zvůle nosí jiný šat*

*Ale vždy z množství křehkých lodí
jež převáží lidský pláč
ta nejkřehčí se osvobodí
a zlomí mrzký karabáč*

- Za vaši dlouholetou činnost na poli kultury jste v roce 2011 obdržela Cenu města Chotěboř za kulturu. Co pro vás toto ocenění znamená? Dokázala byste žít jinde než právě na Vysočině?

Každé ocenění je poděkování za práci.

Teď ne, teď už někdy přemýšlím, jaký život bude po tomto životě.

Děkuji za rozhovor. Václav

POLIBEK

Ilona Pluhařová, Pavel Velešovský a Václav Franc napsali svoje texty do soutěže knihkupectví Dobrovský na téma „Polibek.“

V konkurenci více než pěti set příspěvků se sice nedostali do dvacítky vybraných pro sborník, ale domnívám se, že si zaslouží čtenářskou pozornost.

Kniha vychází v edici Časopisu autorů Jičínska

OBSAH:

Václav FRANC - MOJE ALENKY

Ilona PLUHAŘOVÁ - AROWANA

Pavel VELEŠOVSKÝ - ZA SKLEM

Václav FRANC - PRVNÍ PUSA, KTERÁ SE NEKONALA (Podle námětu Oldřicha Suchoradského)

Tři úryvky:

Václav FRANC
MOJE ALENKY

„Polibek, polibek, polibek fandí láskám...“ vyřvávali z pódia v osmdesátkách Hanka, Pěťa a Standa. V té době jsem byl na základní vojenské službě, ale první polibky jsem měl již dávno za sebou.

I když můj vztah k líbání nebyl přímočarý, jak by snad někdo předpokládal.

První opravdový polibek se mi dlouho vyhýbal, pokud nepočítám polibky od babiček na svátky a narozeniny, nebo takové ty polibky ve školce, kdy jsme si hráli na maminku a na tatínka nebo na doktora, ačkoliv nechápu, proč se holky chtěly líbat právě při hře na doktora?

Ilona PLUHAŘOVÁ
AROWANA

„No konečně, Matysi,“ přivítá mě máma ve dveřích, „zase jsi spal v Oceánu?“

„Jasně,“ kývnu a pohlédnu na ni, „co se tak tváříš?“

„Ále,“ pleskne mě zklamaně přes rameno, „už jsme si s tátou mysleli, že tě přes noc zdržela nějaká slečna.“

„To sotva,“ křičí z kuchyně ségra, „která by ho chtěla, když všechny ženský srovnává s rybama.“

„No právě, Matýsku,“ spráskne ruce máma, „bojím se, že kvůli hledání mořské panny budu mít místo vnoučat jen rybí potěr, který mi necháváš hlídat.“

„Omyl, mami,“ zakřením se a nos mě táhne do kuchyně, „já chci jen zlatou rybku, která mi splní všechna přání.“

„Alíku,“ podrbu našeho jezevčíka a pohlédnu na stůl, kde voní mámin štrúdl.

„Nazdar vespolek,“ houknu, když vedle ségry zahlédnu ještě tátu a zakousnu se do největšího kousku.

Dveře ve velké vstupní bráně se otevřely a on vyšel ven. Chvilí zůstal nevěřícně stát, až sebou leknutím trhl, jak se dveře za jeho zády zabouchly. Vždycky sebou při každé ráně cukl, protože žil ve stále nejistotě. Teď už se ale snad nebylo čeho bát. Zhluboka vydechl a jeho dech se přece jen mírně třásl. Té nejistoty se už asi nikdy nezbaví.

Rozhlédl se kolem sebe. Tak takhle vypadají Valdice z druhé strany zdi. Vždyť je vlastně nikdy neviděl. Když ho sem vezli z Mírova, měl na očích černou pásku. Pak viděl na krátkých vycházkách jen valdickou oblohu. Nyní konečně vidí i to, co je pod ní. To jsou tedy ty nechvalně známé Valdice. Městečko, které si žije svým poklidným životem, lidé, kteří se vracejí z práce nebo míří se síťovkou do krámu, támhleten postarší pán si pomalu šlape na kole a na řídítkách se mu houpe taška s čerstvě sklizenou zeleninou a když míjí dvě paní v šátku, jen kývne bělovlasou hlavou, zatímco ony ho hlasitě pozdraví a pak pokračují ve svém družném hovoru. Městečko, jehož obyvatelé se zabývají svými běžnými starostmi a raději si nepřipouštějí, jaký svět se skrývá tam za tím ostnatým drátem. Svět, se kterým nyní i on jediným bouchnutím dveří skoncoval.

POLIBEK

Ilona Pluhařová
Pavel Velešovský
Václav Franc

ČAJ pro chvíle pohody

č.180, září 2021, ročník XX

Vydáno 5. září 2021 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!